

arcalde constitucional jo crec que es en Montañá. Aquest senyor havia dimitit però, com vosté ja sap, va retirar la dimissió a prec dels séus amics.

— Si, ja ho sé aixó; lo que jo't pregunto i tu ja m'has entés, sino que a voltes fas el paper de tonto sense ser-ne, no es qui es l'arcalde sino qui actualment en fá.

— Aixó es una mica difícil sapiguer ho amb exactitut perque a cada moment es cambien.

— ¿I no saps are qui en fá?

— Com assegurar-ho no podria, però en aquest precís moment em penso que'n figura en Marimón, perque si bé en Montañá el di-lluns Sant acceptá altre cop la vara que havia dimitit, tinc entés que el Dijous Sant va demanar dos mesos de llicéncia.

— Per a fer-ho així tant se valia que no hagués retirat la dimissió; aixó es rifar-se als seus companys i al poble; aixó es fer comèdia.

— També m'ho sembla, però que vol fer hi si aquesta gent son així; un dia dimiteixen amb carácter irrevocable perqué els veuen el lleutó i queden en ridícul i al cap de tres dies es fan recullir firmes demanant que retirin la dimissió; es deixen convéncer, retiren la dimissió i als dos dies demanen llicéncia.

— Alló de les firmes em feu molt gràcia. Es molt ridícul que a un consistori que ha de tractar de la dimissió del seu president, nomenat pel propi consistori, se li presentin firmes perque no accepti la dimissió; sempre es una coacció de fora, ridícula i tonta, perque si tenien confiança amb la majoria ¿a que venien les firmes? que ja sabem el valor que tenen.

— No'n tenen cap, perque casi sempre es posen per compromís.

— Tens raó; de firmes sempre que s'en volen s'en recullen, siga per lo que siga. Però

deixem-ho aixó qué no'ns interessa. ¿Qui és que fa ara d'arcalde?

— Com a serne en Montañá, com a ferne no ho sé, com a figurar-ne ja li he dit, crec en Marimón, ja que en Montañá te llicéncia i en Paulino es fora.

— Doncs, així deurá ésser en Marimón, però ¿perqué fas aquesta distinció entre fer de arcalde i figurar d'arcalde?

— Ja veurá, a mi'm sembla que en Marimón actua com una mena *d'interina* que sols ocupa'l lloc quan als altres els convé per les seves conveniéncies, però sols l'en fan figurar, no l'en deixen fer.

— Files molt prim, Nasi.

— Seguint l'actuació del nostre ajuntament es veu que quan s'ha de fer el *diplomàtic* fá de arcalde en Montañá; quan s'ha de fer alguna *barrabassada* a la que en Montañá no s'atreveix o per als seus fins particulars no vol fer, en fá en Paulino i quan no s'ha de fer res o'ls convé passar uns quants dies fent el benaventurat...

— Home, Nasi, parla amb més finura.

— Bé, vull dir quan no'ls convé que's fassi res en deixen figurar a en Marimón, potser per amoixarlo, perque feia un quan temps que feia l'entadat, i ell hi passa tot i essent el més il·lustrat de tots tres.

— Ets molt maliciós Nasi, fins et tornes irònic.

— No, senyor, ho dic de bona fé; dels tres es l'únic que té carrera i ho hauria de veure aixó.

— ¿Saps que amb lo que'm dius em recordes lo que passaba en temps d'en Cánoves i en Sagasta? Quan ells no s'entenien o creien convenient no ésser poder per uns quants dies, quan no sabien com resoldre els enredos que tenien a sobre, solien deixar que fos poder